

Θέμα της παρούσης εισηγήσεως είναι «Τα

ιερά μνημόσυνα», δηλαδή οι υπέρ των κεκοιμημένων αδελφών μας δεήσεις της Εκκλησίας. Περιλαμβάνει δε δύο μέρη. Στο πρώτο προσπαθούμε να δώσουμε μια ιστορική εικόνα του θέματος, δηλαδή κάνουμε μια αναδρομή στην περί μνημοσυνών παράδοση και πρακτική της Εκκλησίας απ' αρχής μέχρις ότου παγιώθηκε η λειτουργική τάξη. Η αναφορά αυτή στην ιστορία, και στην εδώ περίπτωση μας και σε κάθε άλλο λατρευτικό θέμα, δεν γίνεται απλώς από λόγους ιστορικής περιέργειας, αλλά έχει ουσιαστικό λόγο υπάρξεως και καλλιέργειας. Έτσι κατοχυρώνουμε τήν νομιμότητα της λειτουργικής μας πράξεως και εν προκειμένω τις δεήσεις υπέρ των κεκοιμημένων, που τελεί η Εκκλησία για την ανάπαυση των ψυχών τους και για παρηγοριά των ζώντων. Έτσι σκέπτεται, θεολογεί και ενεργεί μια παραδοσιακή Εκκλησία, όπως είναι η Ορθόδοξος. Η παράδοση δικαιώνει και επαληθεύει την σημερινή μας πρακτική. Δεν καινοτομούμε, αλλά ακολουθούμε την τάξη που παραλάβαμε από τον Κύριο Ιησού Χριστό, τους αγίους Αποστόλους και τους Πατέρες της Εκκλησίας. Σ' αυτήν με ταπείνωση και εμπιστοσύνη στηριζόμαστε και εν ονόματι της συνεχίζουμε την πνευματική και λατρευτική ζωή μέσα στους κόλπους της Εκκλησίας, επικαλούμενοι το έλεος του Θεού, πιστεύοντας ότι η ευσπλαγχνία του θα νικήσει το πλήθος των αμαρτιών μας. Το λέμε με παρρησία στις ευχές της γονυκλισίας του εσπερινού της Πεντηκοστής, που κατά βάση είναι νεκρώσιμες ευχές:

«Επιμέτρησον τας ανομίας ημών τοις οικτιρμοίς σου· αντίθες την άβυσσον των οικτιρμών σου τω πλήθει των πλημμελημάτων ημών» (α' γονυκλισία, ευχή πρώτη).
[\(περισσότερα...\)](#)